

ATINGEREA MEA E LETALĂ. ATINGEREA MEA E PUTERE.

Cartea întâi din seria *ATINGEREA LUI JULIETTE*

SPULBERĂ-MĂ

TAHEREH MAFI

UNU

Sunt închisă de 264 de zile.

Nu am nimic altceva în afară de un caiet de notițe și un stilou spart și numerele din minte ca să-mi țină companie. 1 fereastră. 4 pereți. 13 metri pătrați de spațiu. 26 de litere într-un alfabet pe care nu l-am mai vorbit de 264 de zile de izolare.

6.336 de ore de când n-am mai atins o altă ființă umană.

— O să ai un coleg de celulă cameră, mi-au spus ei.

— ~~Sperăm să putrezești aici.~~ Fiindcă te-ai purtat frumos, mi-au spus ei.

— ~~Alt psihopat ca tine.~~ Gata cu izolarea, mi-au spus ei.

Ei sunt temnicerii Restaurației. Inițiativa care se presupunea că va ajuta societatea noastră muribundă. Aceiași oameni care m-au scos din casa părinților mei și care m-au încuiat într-un ospiciu pentru un lucru pe care nu-l puteam controla. Nimănu-i nu-i pasă că eu nu știam de ceea ce eram în stare. Că nu știam ce fac.

Habar n-am unde mă aflu.

Știu doar că am fost transportată de către cineva într-o camionetă albă, care a condus 6 ore și 37 de minute pentru a mă aduce aici. Știu că am fost prinsă cu cătușe de scaun. Știu că am fost legată de scaun. ~~Știu că părinții mei nu s-au deranjat să-și ia rămas-bun.~~ Știu că nu am plâns când am fost luată.

Știu că cerul se întunecă în fiecare zi.

Soarele alunecă în ocean și aruncă raze maronii și roșii și galbene și portocalii în lumea de dincolo de fereastra mea. Un milion de frunze dintr-o sută de crengi diferite se clatină în vânt, fluturând cu falsa promisiune a zborului. Rafala de vânt le prinde aripile uscate doar pentru a le forța să alunece în jos, uitate, călcate în picioare de către soldații de dedesubt.

Oamenii de știință spun că nu mai sunt așa de mulți copaci cum erau înainte. Ei spun că lumea noastră a fost cândva verde. Că norii noștri au fost cândva albi. Că soarele nostru a fost mereu cel mai bun tip de lumină. Însă eu am doar niște amintiri vagi despre acea lume. Nu-mi amintesc prea multe din trecut. Singura existență pe care o știu acum e cea care mi-a fost dată. Un ecou a ceea ce a fost cândva.

Îmi lipesc palma de ochiul mic de sticlă și simt cum răceala îmi strânge mâna într-o îmbrățișare cunoscută. Suntem amândoi singuri și existăm ca o absență a altceva.

Îmi iau stiloul aproape nefolositor și călimara cu puțină cerneală pe care am învățat să o raționalizez în fiecare zi, și o privesc îndelung. Mă răzgândesc. Abandonez efortul care e necesar pentru a așterne lucruri pe hârtie. S-ar putea ca o colegă de celulă să fie OK. Să vorbesc cu o ființă umană adevărată ar mai putea ușura lucrurile. Exersez folosindu-mi vocea, mișcându-mi buzele în jurul cuvintelor cunoscute mie și necunoscute gurii mele. Exersez toată ziua.

Sunt surprinsă că-mi amintesc cum să vorbesc.

Rulez caietul de notițe și-l împing în perete. Mă ridic în șezut pe arcurile acoperite de o pânză pe care sunt forțată să dorm. Aștept. Mă legăn înainte și-napoi.

Aștept prea mult, și adorm.

Ochii mi se deschid și văd 2 ochi, 2 buze, 2 urechi, 2 sprâncene.

Îmi înăbuș țipătul, dorința de a mă elibera de groaza care îmi paralizează membrele.

— Ești b-b-b-b...

— Iar tu ești fată.

Ridică dintr-o sprânceană. Se îndepărtează de fața mea. Rânjește, dar nu zâmbește, iar eu vreau să plâng, îndreptându-mi ochii disperați, îngroziți, spre ușa pe care am încercat să o deschid de atâtea ori, încât am pierdut socoteala. M-au încuiat alături de un băiat. Un băiat!

Doamne Dumnezeu!

Ei încearcă să mă omoare.

Au făcut-o intenționat.

Ca să mă tortureze, să mă înnebunească, să mă facă să nu mai pun geană pe geană în fiecare seară. Brațele îi sunt tatuate, mânecile îi ajung până la coate. La sprânceană îi lipsește un inel pe care probabil că i l-au confiscat. Ochi de un albastru închis păr șaten-închis maxilar ascuțit trup bine clădit. ~~Superb~~ Periculos. Terifiant. Oribil.

El râde, iar eu cad de pe pat și mă furieșez în colț.

Se uită la pernuța de pe patul pe care l-au vârat dis-de-dimineață în spațiul gol, la salteaua subțire și pătura jerpelită de-abia suficiente pentru a-i susține trunchiul. Aruncă o privire spre patul meu. Apoi spre patul lui.

Le unește cu o singură mână. Își folosește piciorul ca să împingă cele două rame de metal în jumătatea lui de încăpere. Se întinde peste cele două saltele, luându-mi perna, umflând-o și punându-și-o sub cap. Am început să tremur.

Îmi mușc buza și încerc să mă dau cât mai în spate în colțul întunecat.

Mi-a furat patul pătura perna.

Nu am nimic altceva decât podeaua.

N-o să am nimic altceva decât podeaua.

N-am să mă revolt pentru că sunt prea împietrită prea paralizată prea paranoică.

— Deci tu... ce ești? Nebună? De-asta te afli aici?

~~Nu sunt nebună.~~

Se ridică în cot atât cât să-mi vadă fața. Râde din nou.

— N-am de gând să-ți fac rău.

~~Vreau să-l cred. Nu-l cred.~~

— Cum te cheamă? mă întreabă el.

~~Nu-i treaba ta. Cum te cheamă?~~

Îl aud pufnind enervat. Îl aud întorcându-se pe patul care îmi aparținea pe jumătate. Rămân trează toată noaptea. Stau cu genunchii la piept, cu brațele petrecute în jurul trupului meu mic, părul meu șaten și lung fiind singura perdea dintre noi.

Nu vreau să dorm.

Nu pot să dorm.

Nu pot să aud din nou țipetele alea.

DCI

De dimineață miroase a ploaie.

În încăpere se simte din plin mirosul de piatră udă, de pământ săpat; aerul e umed și rece și aspru. Respir adânc și merg pe vârfuri către fereastră, doar ca să-mi lipesc nasul de suprafața rece. Simt cum respirația mea aburește geamul. Închid ochii și ascult sunetul unui răpăit ușor care foșnește prin vânt. Picăturile de ploaie sunt singurele care îmi amintesc că norii au bătăi de inimă. Și că și eu am.

Întotdeauna îmi pun întrebări despre picăturile de ploaie.

Mă întreb cum de cad mereu, poticnindu-se de propriile lor picioare, rupându-le, și uitând să-și deschidă parașutele când coboară din cer spre un sfârșit nesigur. E ca și cum cineva își golește buzunarele deasupra pământului și nu pare să-i pese unde cade conținutul lor, nu pare să-i pese că picăturile de ploaie explodează când lovesc pământul, că se spulberă când cad, că oamenii blestemă zilele când picăturile îndrăznesc să bată darabana pe ușile lor.

Eu sunt o picătură de ploaie.

~~Părinții mei și-au golit buzunarele de mine și m-au lăsat să mă evaporz pe o placă de beton.~~

Fereastra îmi spune că nu suntem departe de munți și că în mod evident suntem aproape de-o apă, dar, în ziua de azi, cam totul este în apropierea unei ape. Doar că nu știu în care parte ne aflăm noi. În ce direcție stăm. Îmi mijesc ochii din pricina luminii puternice a dimineții.

Cineva a luat soarele și l-a prins din nou de cer, însă în fiecare zi atârnă din ce în ce mai jos. E ca un părinte neglijent care nu te cunoaște decât pe jumătate. Soarele nu vede niciodată cum absența lui schimbă oamenii. Cât de diferiți suntem pe întuneric.

Deodată, un foșnet mă anunță că celălalt ocupant al celulei s-a trezit.

Mă răsucesc pe călcâie de parcă am fost prinsă furând din nou mâncare. Asta s-a întâmplat doar o singură dată, iar părinții nu m-au crezut când le-am spus că nu era pentru mine. Le-am spus că pur și simplu încercam să salvez pisicile maidaneze care trăiau la colțul străzii, însă ei nu credeau că eram suficient de umană pentru a-mi păsa de o pisică. Nu eu. Nu ~~eu~~ cineva ca mine. Dar, de fapt, ei oricum nu credeau nimic din ceea ce le spuneam. De aceea mă aflu aici.

Colegul de Celulă mă analizează.

A adormit îmbrăcat. Poartă un tricou bleumarin și pantaloni cargo kaki băgați în niște ghetete negre înalte.

Eu port bumbac de calitate inferioară pe membre și o îmbujorare de trandafiri pe chip.

Ochii lui scrutează silueta trupului meu, iar mișcarea, lentă, îmi face inima s-o ia la goană. Prind petalele de trandafiri când îmi cad de pe obraji, în timp ce plutesc în jurul trupului meu, în timp ce mă învăluie în ceva ce pare a fi absența curajului.

Nu te mai uita la mine, vreau să-i spun.

Nu mă mai atinge cu privirea și ține-ți mâinile deoparte și te rog și te rog și te rog...

— Cum te cheamă?

Capul său aplecat într-o parte sparge în două gravitatea.

Sunt suspendată în acel moment. Clipesc și îmi îmbuteliez respirația.

El își schimbă poziția, iar ochii mei se spulberă în mii de bucățele care ricoșează prin toată încăperea, prinzând un milion de instantanee, un milion de clipe în timp. Imagini pâlpâitoare decolorate cu timpul, gânduri înghețate plutind precar într-un spațiu mort, un vârtej de amintiri care-mi taie sufletul. ~~El îmi amintește de cineva pe care l-am cunoscut cândva.~~

O respirație scurtă și revin brusc la realitate.

~~Gata cu reveriile.~~

— De ce ești aici? Întreb spre fisurile din peretele de beton.

14 fisuri în 4 pereți de o mie de nuanțe de gri. Podeaua, tavanul: ambele făcute din aceeași lespede de piatră. Ramele de pat, jalnic construite: făcute din conducte de apă vechi. Pătrățul de fereastră: prea gros pentru a se sparge. Speranța mea a obosit. Ochii mă dor și și-au pierdut concentrarea. Degetul trasează alene o dungă de-a lungul podelei reci.

Stau pe jos, unde miroase a gheață și a metal și a pământ. Colegul de Celulă stă turcește în fața mea, cu ghetete un pic cam prea strălucitoare pentru un astfel de loc.

— Te temi de mine.

Vocea lui nu are nicio inflexiune.

Degetele mele se strâng pumn.

— Mă tem că te înșeli.

Poate că mint, dar asta nu-i treaba lui.

El pufnește, iar sunetul răsună în aerul fără viață dintre noi. Nu-mi ridic capul. Nu-i întâlnesc privirea pe care

o aruncă spre mine. Gust oxigenul stătut, risipit, și oftez. Am ceva în gât, ceva ce am învățat să înghit.

2 ciocănituri la ușă mă fac să tresar și să revin la realitate.

El e în picioare într-o secundă.

— Nu e nimeni acolo, îi spun. E doar micul dejun.

265 de mic dejunuri, și încă nu știu din ce e făcut. Mi-roase a prea multe chimicale; un bulgăre amorf mereu livrat în extreme. Uneori prea dulce, alteori prea sărat, întotdeauna dezgustător. De cele mai multe ori mi-e prea foame pentru a-mi da seama de diferență.

Îl aud ezitând doar o clipă înainte să se îndrepte către ușă. Deschide o fantă și aruncă o privire spre o lume care nu mai există.

— *Rahat!* Trage cu viteză tava, și apoi își lovește palma de tricou. *Rahat, rahat.*

Își face mâna pumn și își încleștează maxilarul. S-a ars. L-aș fi avertizat dacă m-ar fi ascultat.

— Ar trebui să aștepți măcar 3 minute înainte să atingi tava, îi spun peretelui. Nu mă uit la cicatricile estompate care-mi împodobesc mâinile mici, la arsurile pe care nimeni n-a putut să mă învețe să le evit. Cred că o fac intenționat, adaug încet.

— O, deci azi ai de gând să-mi vorbești?

E furios. Ochii îi scânteiază înainte să-și mute privirea, iar eu îmi dau seama că e mai degrabă rușinat decât orice altceva. E un tip dur. Prea dur pentru a face greșeli tâmpite în fața unei fete. Prea dur pentru a-și arăta durerea.

Îmi strâng buzele și privesc spre pătrățelul de sticlă pe care ei îl numesc fereastră. N-au mai rămas prea multe animale, dar am auzit povești despre păsări care zboară.

Poate că într-o zi o să ajung să văd una. Poveștile sunt atât de extravagante în ziua de azi, că nu prea ai cum să le dai crezare, însă am auzit destui oameni afirmând că au văzut o pasăre zburătoare în ultimii câțiva ani. Așa că privesc pe fereastră.

Astăzi va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Astăzi va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Astăzi va fi...

Mâna lui.

Pe mine.

2 vârfuri

a 2 degete îmi mângâie pentru mai puțin de o secundă umărul acoperit, și fiecare mușchi fiecare tendon din trupul meu e foarte încordat și făcut noduri care îmi strâng șira spinării. Stau țepănă. Nu mă mișc. Nu respir. Poate că dacă n-am să mă mai mișc vreodată, senzația asta va dăinui pe vecie.

~~Nu m-a atins nimeni de 264 de zile.~~

Uneori cred că singurătatea dinlăuntrul meu o să explodeze prin piele, și uneori nu sunt sigură că se va rezolva ceva vreodată dacă plâng sau țip sau râd isterică. Uneori sunt atât de disperată să ating să fiu atinsă *să simt* încât sunt aproape sigură că voi cădea de pe o stâncă într-un univers paralel unde nimeni nu va mai fi în stare să mă găsească.

Nu pare imposibil.

Țip de ani de zile și nimeni nu m-a auzit vreodată.

— Nu ți-e foame?

Vocea îi e mai joasă acum, un pic îngrijorată.

~~Mi-e foame de 264 de zile.~~

— Nu.

Cuvântul e un pic mai mult decât o respirație întretăiată în timp ce-mi iese de pe buze și eu mă întorc și nu ar trebui dar o fac iar el se uită lung la mine. Mă analizează. Buzele îi sunt întredeschise, mâinile îi atârnă fără vlagă pe lângă trup, genele îi clilesc des a confuzie.

Ceva mă lovește în stomac.

Ochii lui. Ceva în legătură cu ochii lui.

~~Nu e el nu e el nu e el nu e el nu e el.~~

Închid lumea și o dau deoparte. O încui. Învârt cheia bine de tot.

Întunericul mă cuprinde în brațele lui deschise.

— Hei...

Deschid ușor ochii. 2 ferestre spulberate care îmi umplu gura cu sticlă.

— Ce e?

Vocea lui e o încercare eșuată de fermitate, o încercare nerăbdătoare de indiferență.

~~Nimic.~~

Îmi concentrez atenția asupra pătratului transparent vârat între mine și libertatea mea. Vreau să distrug definitiv această lume de beton, să o fac uitată. Vreau să fiu mai mare, mai bună, mai puternică.

~~Vreau să fiu furioasă furioasă furioasă.~~

Vreau să fiu pasărea care își ia zborul.

— Ce scrii? spune Colegul de Celulă.

~~Acest cuvinte sunt vomă.~~

~~Acest stilou șubred este esofagul meu.~~

~~Această bucată de hârtie este vasul meu de porțelan.~~

— De ce nu vrei să-mi răspunzi?

E prea aproape prea aproape prea aproape.

Nimeni nu e vreodată suficient de aproape.

Inspir profund și îl aștept să plece precum toți cei din viața mea. Ochii îmi sunt ațintiți asupra ferestrei și a promisiunii a ceea ce ar putea fi. Promisiunea a ceva mai mare, mai măreț, vreun motiv pentru nebulia crescândă din oasele mele, vreo explicație pentru neputința mea de a face ceva fără să distrug totul. Va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Va fi o pasăre. Va fi albă...

— Hei...

— Nu mă poți atinge, îi șoptesc.

Mint, e ceea ce nu-i spun. El mă poate atinge, e ceea ce n-o să-i spun niciodată. Te rog, atinge-mă, e ceea ce vreau să-i spun.

Dar când oamenii mă ating, se întâmplă anumite lucruri. Lucruri ciudate. Lucruri rele.

Lucruri fatale.

Nu-mi pot aminti căldura vreunei îmbrățișări. Brațele mă dor de la inevitabila gheață a izolării. Propria mea mamă n-a putut să mă țină în brațe. Tatăl meu n-a putut să-mi încălzească mâinile înghețate. Trăiesc într-o lume de neant.

Salutare.

Lume.

Mă vei uita.

Cioc cioc.

Colegul de Celulă sare în picioare.

E vremea dușului.

„Obsesivă, intensă, emanând senzualitate.
~~Sunt invidioasă.~~ N-am putut s-o las din mână.”
– Lauren Kate

~~ACESTA E BLESTEMUL MEU.~~
ACESTA ESTE HARUL MEU.

~~SUNT UN MONSTRU.~~
SUNT MAI MULT DECÂT UMANĂ.

~~ATINGEREA MEA E LETALĂ.~~
ATINGEREA MEA E PUTERE.

~~SUNT ARMA LOR.~~
O SĂ MĂ RĂZVRĂTESC.

RECOMANDAT DE:

CEA MAI TARE REVISTĂ PENTRU FETE

COOL
Girl

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Ray Shappell
Imaginea copertei © 2011 by Aurora Crowley

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-459-2

ISBN: 978-973-102-437-0

9 789731 024370

www.grupulcorint.ro